

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/ln.2022.17.19>

Коломоєць О.К.

*аспірант кафедри адміністративного та митного права
Університет митної справи та фінансів*

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ УКРАЇНИ: ЕТАПИ ПРОХОДЖЕННЯ СЛУЖБИ ТА ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ НОРМАТИВНОГО ОБҐРУНТУВАННЯ

Необхідність функціонування органів фінансової розвідки у всьому світі потребує матеріального, організаційного забезпечення. Цією складовою є уповноважені на виконання функцій держави особи, вимоги до яких закріплюються в системі національного законодавства. Актуальність дослідження полягає і в тому, що статус органу впливає на службу суб'єктами владних повноважень, тобто залежно від нормативного закріплення та правозастосування відбувається визначення норм законодавства, які регулюють організаційний аспект діяльності.

Питанню становлення фінансового моніторингу та статусу Державної служби фінансового моніторингу (далі – Держфінмоніторинг, Служба) приділяють увагу велика кількість дослідників, таких як науковці – правники, вчені з інших галузей знань (фінансів тощо), серед них: О.В. Акімова, О. Вовчак, С.М. Іванов, Є.О. Легеза та інші.

Головною метою статті є проаналізувати питання проходження служби в Держфінмоніторингу, з урахуванням правового статусу Служби та нормативно – правових актів.

Зосередимо увагу на українському органі у вищезгадуваній сфері суспільних відносин – Держфінмоніторингу, який відповідно до п. 1 Положення є: «центральною органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню

тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» [1]. В аспекті внутрішньої структури органу, а це: (керівництво; департаменти; управління; сектори) можна виділити найменшу структурну одиницю, це безпосередньо державний службовець, яким відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про державну службу» (далі – Закон) є: «громадянин України, який займає посаду державної служби в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті (секретаріаті) (далі - державний орган), одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням завдань і функцій такого державного органу, а також дотримується принципів державної служби» [2]. Зазначений Закон відповідно до його приписів визначених в п. 2 ч. 2 ст. 3 поширюється в тому числі і на державних службовців Держфінмоніторингу.

Визначивши належність законодавства (в загальному розумінні), слід проаналізувати поняття «проходження служби». Так, О. Дрозд зазначає, що проходження державної служби є складовим елементом предмета адміністративно – правового регулювання [3]. На думку автора, з теоретичної точки зору проходження служби означає сукупність взаємозалежних етапів, пов'язаних з призначенням, виконанням службових обов'язків, припиненням служби уповноваженою на те особою, з наявністю факультативних ознак притаманних для конкретної сфери службових правовідносин.

Так, шляхом аналізу галузевого Закону [2] можна зробити висновок, що законодавець виокремлює наступні етапи: 1) вступ на державну службу (загальні умови; визначення кола суб'єктів, які мають право; вимоги; призначення); 2) проведення конкурсу (критерії; оприлюднення; інформування про вакантні посади та участь у відборі; конкурсна комісія; фіксація результатів конкурсу; можливість повторного призначення конкурсу (відкладене право); повторний конкурс); 3) призначення на посаду (порядок призначення; можливість укладання контракту; встановлення обмежень; складання акту; можливість строкового призначення; випробування та встановлення відповідності; присяга; заведення особової справи); 4) службова кар'єра – фактичне проходження служби (встановлення рангів; просування та переведення по службі; відрядження; зміна істотних умов державної служби; оцінювання результатів службової діяльності; публічний звіт керівника органу виконавчої влади; стаж; внутрішній трудовий розпорядок; підвищення кваліфікації та індивідуальна програма удосконалення професійної компетентності); 5) оплата праці (схеми посадових окладів; надбавки, доплати, премії, компенсації; заохочення; соціально-побутове забезпечення; створення умов для виконання посадових обов'язків); 6) робочий час та відпочинок (щорічні основні, додатків та інші види відпусток; порядок та умови надання відпусток та відкликання державних службовців, які перебувають у відпустках); 7) службова дисципліна (обов'язки щодо дотримання службової дисципліни в т.ч. керівником); 8) дисциплінарна відповідальність (підстави; види; обставини; суб'єкти уповноважені порушувати дисциплінарні провадження (справи); дисциплінарна комісія; порядок здійснення провадження; відсторонення від виконання обов'язків; дисциплінарна справа; гарантії прав державних службовців під час провадження; пояснення; право на ознайомлення; прийняття рішення про накладення дисциплінарного стягнення чи закриття провадження;

оскарження рішення; зняття дисциплінарного стягнення); 9) матеріальна відповідальність (обов'язок та порядок відшкодування шкоди); 10) припинення державної служби (підстави припинення та їх характеристика; передача справ і майна; пенсійне забезпечення); 11) особливості проходження в окремих державних органах, патронатна служба; 12) державний секретар; 13) апарат міністерства [2].

З аналізу зазначеної систематизації, проходження державної служби слід охарактеризувати наступними етапами, які можна поділити на загальні, похідні, додаткові. До загальних належать: 1) вступ; 2) призначення; 3) проходження; 4) припинення. До похідних: внутрішній зміст загальних етапів проходження державної служби. До додаткових: 1) відповідальність; 2) відшкодування збитків; 3) відсторонення від виконання службових обов'язків; 4) проходження служби в різних органах державної влади. Таким чином, запропонована систематизація надасть змогу позбутися плутанини і забезпечити розуміння самим державним службовцям етапів проходження ними служби в Держфінмоніторингу.

Так, якщо порівнювати з законодавством України на яке не поширюється дія Закону України «Про державну службу», можна зробити висновок, що у профільних Законах встановлюються індивідуально – визначені, спеціалізовані вимоги в аспекті проходження служби.

Наприклад, згідно з ч. 1 ст. 14 Закону України «Про Державне бюро розслідувань»: «до працівників Державного бюро розслідувань належать особи рядового і начальницького складу, державні службовці та особи, які уклали трудовий договір (контракт) із Державним бюро розслідувань» [4].

В той же час, в законодавстві України, яке регулює питання проходження служби в Держфінмоніторингу відсутнє визначення поняття «працівник Держфінмоніторингу», що породжує правову невизначеність в розрізі визначення застосування яких норм може здійснюватися врегулювання проходження служби

таким особами. В контексті тлумачення самої дефініції Держфінмоніторинг, його місця в системі органів виконавчої влади, однак на думку автора використання виключно Закону України «Про державну службу» не корелюється з урахуванням перспектив розвитку національного органу фінансового моніторингу (розвідки).

Правовою основою діяльності Держфінмоніторингу є Конституція України, Закони України, акти Президента України, Кабінету Міністрів України (далі – КМУ), доручення КМУ та Міністра фінансів України [5]. В аспекті проходження державної служби основним є Закон [4].

На початковому етапі громадянин, який виявив бажання працювати в Держфінмоніторингу має право ознайомитись з розміщеною вакансією безпосередньо на сайті органу влади, Національного агентства з питань державної служби (через Єдиний портал вакансій державної служби), відповідно до вимог визначених ст. 19 Закону, а саме вимоги щодо громадянства, віку, рівня володіння державною мовою, освіти [4]. Законодавцем визначено, що: «...право на державну службу мають повнолітні громадяни України, які володіють державною мовою відповідно до рівня, визначеного Національною комісією зі стандартів державної мови, та яким присвоєно ступінь вищої освіти не нижче: 1) магістра – для посад категорій «А» і «Б»; 2) бакалавра, молодшого бакалавра – для посад категорії «В». А також спеціальні вимоги для зайняття відповідної посади з урахуванням кваліфікаційних вимог до кандидата [2].

Після чого, громадянин подає заяву встановленої форми про допуск до участі у конкурсі, резюме, за формою встановленою постановою Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби» від 25 вересня 2019 року №844 [6]. Додатково з урахуванням Закону України «Про очищення влади» подається заяву про незастосування заборон передбачених цим Законом, а також

заяву про пристосування у відповідності до вимог постанови Кабінету Міністрів України від 05 червня 2019 року № 462 [7; 8].

Крім того, на виконання вимог постанови Кабінету Міністрів України від 25 березня 2016 року № 246 кандидат на посаду в Держфінмоніторингу також подає копію Державного сертифіката про рівень володіння державною мовою (витяг); у разі проведення конкурсу на посаду державної служби категорії "А" - підтвердження подання декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік. Якщо особою, яка бажає взяти участь у конкурсі, незалежно від обставин уже було подано декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік, її повторне подання не вимагається [9].

З урахуванням чинного законодавства, переможець конкурсу призначається на відповідну посаду державної служби. На думку автора, всі етапи проходження служби в Держфінмоніторингу можна розподілити за критерієм правового регулювання, а саме: 1) ті, що регулюються галузевим законодавством (причому для всіх без виключення державних службовців); 2) ті, що передбачені профільним законодавством. За критерієм правового статусу органу державної влади: 1) загальні: (центральный орган виконавчої влади; центральный орган виконавчої влади зі спеціальним статусом; міністерства; місцеві державні адміністрації); 2) спеціалізовані (ті, які причому специфічна діяльність державних службовців, де відбувається розподіл: органи прокуратури; органи військового управління; органи дипломатичної служби; інші державні органи). На теоретичному рівні, законодавець виокремлює запропонований розподіл у ст. 3 Закону [2]. В практичному розумінні, відсутність такого поділу вносить плутанину, оскільки Закон [2], як приклад не поширюється на прокурорів, оскільки відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про прокуратуру»: «прокуратура України становить єдину

систему, яка в порядку, передбаченому цим Законом, здійснює встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави» [10]. Тобто, не кожен працівник органів прокуратури за своїми посадовими обов'язками є державним службовцем.

З урахуванням проведеного порівняння та запропонованої класифікації необхідно детальніше дослідити проходження служби в Держфінмоніторингу. Основним документом є Закон [2]. На підставі чинних нормативно – правових актів, наказом голови Держфінмоніторингу від 06.10.2020 було затверджено Регламент роботи Служби, який складається з дванадцяти розділів, зокрема щодо проходження служби: 1) визначення повноважень керівництва (пункт 2 Розділу II); 2) консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи (пункт 3 Розділу II); 3) управління персоналом та проходження державної служби (пункт 4 Розділу II); 4) підготовка та організація відряджень (пункт 5 Розділу II) [11].

Так, очолює Держфінмоніторинг Голова, який призначається та звільняється з посади Кабінетом Міністрів України відповідно до законодавства України [11]. При цьому, Голова Служби у відповідності до положень п. 2 ч. 1 ст. 6 Закону [2] належить до вищого корпусу державної служби (категорія «А»), оскільки за правовим статусом Держфінмоніторинг є центральним органом виконавчої влади. Інші державні службовці належать до категорій «Б», «В». Діяльність заступників Голови пов'язна з спрямування та координацією роботи структурних одиниць органу.

У Регламенті встановлено правову основу проходження служби: Закон [2] та інші нормативно – правові акти, прийняті на виконання цього Закону [11]. З урахуванням розгалуженої системи законодавства, в Регламент необхідно внести повний перелік існуючих законодавчих актів для забезпечення коректного функціонування самої Служби. Зокрема, згідно з пп. «в» п. 1 ч. 1 Закону України «Про запобігання корупції» передбачено, що сфера дії цього Закону

в т.ч. поширюється на державних службовців [12], однак жодним чином ні в Преамбулі Закону, ні по змісту не зазначається що цей Закон було прийнято на виконання Закону України «Про державну службу». Тобто, за змістом, вимогами Закону на державного службовця можуть покладатися обов'язки (наприклад, щодо подання декларації тощо), однак в самому Регламенті (з урахуванням відсутності повного та чіткого перерахування нормативно – правових актів, які регулюють проходження служби з початкового і до завершального етапів) відсутнє положення, а тільки застосовується відсильний спосіб на невизначене законодавство, яке і так не приймалось на виконання профільного Закону. Наслідком цього, може виступати притягнення державного службовця до юридичної відповідальності (наприклад, за статтею 172-6 «Порушення вимог фінансового контролю» Кодексу України – про адміністративні правопорушення тощо), застосування положень Закону щодо дисциплінарного провадження, припинення служби тощо. Тому, на думку автора в чинний Регламент Держфінмоніторингу необхідно внести вичерпний перелік нормативно-правових актів, які б регламентували проходження служби з метою мінімізації правового нігілізму, підвищення рівня правосвідомості (в аспекті належних державному службовцю прав та обов'язків), механізму їх реалізації та міри відповідальності.

Аналогічна проблематика знаходить місце і в процедурі вступу та припинення державної служби з посиланням на законодавство України без вказівки конкретних актів. З урахуванням цього можна робити висновок, що з питання проходження державної служби в Держфінмоніторингу відсутнє галузеве законодавство, саме для проходження служби, а застосування норм здійснюється виключно з урахуванням сфери дії Закону [2]. Регламент є локальним актом, сфера дії якого поширюється виключно на державних службовців Держфінмоніторингу. Основною відмінністю між Законом та Регламентом є деталізація та спеціалізація останнього.

Для державних службовців встановлено внутрішній трудовий розпорядок Держфінмоніторингу, основою якого є наказ Національного агентства з питань державної служби «Про затвердження Типових правил внутрішнього службового розпорядку» від 03.03.2016 № 50 з встановленням п'ятиденного робочого тижня тривалістю 40 годин, з двома вихідними днями, а також режимом роботи з 09:00 до 18:00, перервою з 13:00 до 13:45, закінченням роботи у п'ятницю о 16:45, а у передсвяткові дні на одну годину раніше, з можливістю понаднормової роботи (для осіб, відносно яких не передбачено обмеження) за погодження з первинною професійною спілкою Держфінмоніторингу з наданням грошової компенсації передбаченої законодавством про працю за заявами державних службовців [11]. В Регламенті жодним чином не зазначається про посадову інструкцію державного службовця. На думку автора, цей документ є основоположним, оскільки відповідно до абзц. 3 п. 2 Порядку розроблення посадових інструкцій державних службовців категорій «Б» та «В», який затверджено наказом НАДС від 11.09.2019 № 172-19 встановлено: «посадова інструкція - документ, що містить інформацію про посаду державної служби, мету посади, визначає основні посадові обов'язки, права державного службовця, перелік суб'єктів зовнішньої службової комунікації та спеціальні умови служби на відповідній посаді» [13]. За результатами аналізу внутрішньої структури цього органу закріплення визначення «посадова інструкція» в Регламенті є важливим і визначальним. Функції, які виконує кожна структурна одиниця є різними, але взаємозалежними. Тому один державний службовець не володіючи кваліфікаційними вимогами не може виконувати роботу іншого, не передбачену цією інструкцією. Це питання не тільки обсягу прав, а і відповідальності державного службовця відповідно до займаної посади.

Важливим аспектом проходження державної служби є оцінювання діяльності, що передбачено Порядком проведення оціню-

вання результатів службової діяльності державних службовців та Законом [2; 14].

Не менш актуальним є забезпечення проходження дисциплінарного провадження для кваліфікації дисциплінарного проступку та створення комісії при Держфінмоніторингу, адже скоєння дисциплінарного проступку може означати застосування таких видів дисциплінарної відповідальності, як зауваження, догана, попередження про неповну службову відповідність, звільнення з посади державної служби [2]. Перераховане може бути предметом розгляду судовими органами влади в межах відповідної юрисдикції, що підтверджується великою кількістю відкритих судових справ зазначених в Єдиному державному реєстрі судових рішень.

Вагомим етапом проходження служби в Держфінмоніторингу є його припинення. Локальне законодавство, яке регулює порядок функціонування Держфінмоніторингу не визначає додаткових підстав. Це є логічним, через те, що той же Регламент затверджено у відповідності до чинного законодавства України про проходження державної служби та аспектно трудового законодавства. Припинення державної служби та застосування найбільш суворого виду дисциплінарної відповідальності – звільнення, не є тотожними. Згідно з ст. 83 Закону такої підстави припинення державної служби, як звільнення не передбачено, тому така правова конструкція повинна бути деталізована і знаходити прояв і розмежування у визначенні підстав для звільнення та припинення.

Так, наприклад державного службовця Держфінмоніторингу може бути звільнено у таких випадках: 1) порушення Присяги; 2) вияв неповаги до держави, державних символів України, Українського народу; 3) перевищення службових повноважень, якщо воно не містить складу кримінального або адміністративного правопорушення; 4) використання повноважень в особистих (приватних) інтересах або в неправомірних особистих інтересах інших осіб; 5) порушення вимог

законодавства щодо запобігання надмірного впливу осіб, які мають економічну та політичну вагу; 6) подання недостовірних відомостей при вступі на службу, що перешкоджають реалізації права на державну службу, а також неподання такої інформації під час проходження державної служби; 7) неповідомлення про випадку прямої підпорядкованості між державним службовцем та близькими особами у 15 – денний строк з дня їх виникнення; 8) поява державного службовця на службі у нетверезому стані, у стані наркотичного або токсичного сп'яніння; 9) прийняття рішення щодо порушення цілісності, спричинення шкоди державному, комунальному майну, якщо такі дії не містять складу адміністративного або кримінального правопорушення; 10) систематичне вчинення (протягом року) прогулу (у тому числі відсутність на службі більше трьох годин протягом робочого дня) без поважних причин [2].

Припинення державної служби в Держфінмоніторингу також передбачено галузевим Законом [2]. Такі категорії притаманна певна «автономність», тобто те, що напряму не залежить від самого державного службовця. Таким чином, головною відмінністю між звільненням та припиненням служби в Держфінмоніторингу є фактичні дії, що проявляються в активній поведінці (наприклад, подання недостовірної інформації, прийняття рішення, яке спричинило шкоду тощо); так і пасивній поведінці (неповідомлення про пряму підпорядкованість близької особи).

Анотація

Стаття присвячена дослідженню проходження державної служби в Держфінмоніторингу в контексті нормативного врегулювання. Встановлено, що первинною ланкою в структурі національного органу фінансового моніторингу (розвідки) є державний службовець. Запропоновано власно розроблену етапність проходження служби. Визначено відмінності між проходженням служби в інших органах влади та досліджуваного органу. З урахуванням необхідності реформування цього центрального органу виконавчої влади визначено необхідність нормативного закріплення поняття «працівник». При цьому, до складу цієї категорії входитимуть не тільки державні службовці, а й інші службові особи для реалізації повноважень та функцій Служби. Важливим є деталізація в локальному нормативно – правовому акті порядку розроблення посадових інструкцій та дотримання визначених обов'язків.

Відповідальність державного службовця Держфінмоніторингу поивнна бути також чітко регламентована в актах законодавства. На думку автора, посилення лише на той факт, що за порушення вимог чинного законодавства України державний службовець несе юридичну відповідальність є неспівмірним з обсягом повноважень наділених цим органом влади.

Висновки. Так, необхідним є розроблення нового нормативно – правового акту щодо регулювання діяльності Держфінмоніторингу. Це б надало змогу чітко структурувати та систематизувати функціонування цього органу, в тому числі в аспекті проходження служби працівниками такого органу державної влади. З урахуванням проведеного дослідження, можна сформулювати наступні пропозиції: внесення змін до Регламенту роботи Служби для правового забезпечення функціонування органу станом на теперішній час; закріплення на законодавчому рівні визначення поняття «працівник Держфінмоніторингу»; систематизації законодавства, структурування та приведення у відповідність чинних.

На підставі комплексного вивчення діяльності та необхідності реформування органу прийняти новий нормативно – правовий акт про створення нового органу, який буде правонаступником Держфінмоніторингу з розподілом працівників, на яких буде поширюватись не тільки Закон [2], а й новий профільний нормативно – правовий акт.

Коротко охарактеризовано існуючі етапи служби з моменту вступу і до моменту припинення, звільнення. Акцентовано увагу на вагомості окремих видів юридичної відповідальності. Здійснено порівняння Регламенту діяльності Держфінмоніторингу та профільного Закону про державну службу, за результатами чого встановлено, що Регламент є похідним від Закону та частково (аспектно) деталізує проходження служби в Держфінмоніторингу. Крім того, виокремлено поняття «звільнення», «припинення» державної служби в Держфінмоніторингу та проаналізовано їх основні підстави. Зазначено, що звільнення з Служби може відобразитись як в активній, так і пасивній поведінці державного службовця, з наведенням практичних прикладів у розрізі закріплених норм права. Встановлено, що розгалужена система законодавства та застосування відсильного способу на інші акти є некоректним та важким для сприйняття вимог займаної посади державним службовцем. Як наслідок, розроблені теоретичні рекомендації що стосуються процесу нормотворення з цього питання. На думку автора, законодавства у сфері проходження служби в Держфінмоніторингу необхідно уніфікувати, рецепіювати, систематизувати, що потребує подальшого обговорення та ведення дискусій серед широкого кола дослідників.

Ключові слова: Державна служба фінансового моніторингу України, державний службовець, працівник, посада державної служби, проходження служби, припинення, звільнення.

Kolomoiets O.K. The State Financial Monitoring of Ukraine: work stages of civil servants and their characteristics through the prism of normative justification

Summary

The article is devoted to the study of public service in the State Financial Monitoring Service of Ukraine in the context of regulatory justification. It has been established that the primary link in the structure of the national financial monitoring (intelligence) body is a civil servant. A self-developed phasing of the service is proposed. Differences between service in other authorities and the investigated authority were determined. Taking into account the need to reform this central authority of executive power, the need for a normative consolidation of the concept of "employee" has been determined.

At the same time, this category will include not only civil servants, but also other officials to implement the powers and functions of the Service. It is important to detail the procedure for developing job instructions and complying with defined duties in the local regulatory and legal act. The existing stages of work stages from the moment of entry to the moment of termination, dismissal are briefly described. Attention is focused on the importance of certain types of legal responsibility. A comparison was made between the Regulations of the State Financial Monitoring Service and the specific Law on Civil Service, as a result of which it was established that the Regulation is derived from the Law and partially (aspects) details the service in the State Financial Monitoring Service. In addition, the concepts of "dismissal" and "termination" of civil service in the State Financial Monitoring Service are distinguished and their main reasons are analyzed. It is noted that dismissal from the Service can be reflected in both active and passive behavior of a civil servant, with practical examples given in the context of established legal norms. It has been established that the extensive system of legislation and the application of the method of reference to other acts is incorrect and difficult for a civil servant to perceive the requirements of the position held.

As a result, recommendations related to the process of rulemaking on this issue have been developed. In the opinion of the author, the legislation in the field of work stages (service) in the State Financial Monitoring Service of Ukraine needs to be unified, received, and systematized, which requires further discussion and debate among a wide range of researchers.

Key words: The State Financial Monitoring Service of Ukraine, civil servant, employee, civil service position, completion of service, termination, dismissal.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження положення про Державну службу фінансового моніторингу України : постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 2015 року № 537. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-2015-%D0%BF#Text> (дата звернення: 20.06.2022).
2. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 року № 889 – VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 4, ст.43.
3. Дрозд О. Проходження державної служби в Україні як складова предмета адміністративно – правового регулювання. Адміністративне право і процес. 10/2016. С. 106. Веб – сайт. URL : <http://pgr-journal.kiev.ua/archive/2016/10/21.pdf> (дата звернення: 23.06.2022).
4. Про Державне бюро розслідувань : Закон України від 12 листопада 2015 року № 794 – VIII. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2016, № 6, ст.55.
5. Загальні правил роботи. Державна служба фінансового моніторингу України. Веб – сайт. URL : <https://fiu.gov.ua/pages/pro-sluzhbu/derzhavna-sluzhba/zagalni-pravila-roboti/zagalni-pravila-roboti.html> (дата звернення : 24.06.2022).
6. Про внесення змін до Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби : постанова Кабінету Міністрів України від 19.09.2019 № 844. Веб – сайт. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/844-2019-%D0%BF#Text> (дата звернення : 01.07.2022).
7. Про очищення влади : Закон України від 16.04.2014 № 1682 – VII. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2014, № 44, ст.2041.
8. Про внесення змін до Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби : постанова Кабінету Міністрів України від 05.06.2019 № 462. Веб – сайт. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/462-2019-%D0%BF> (дата звернення : 07.07.2022).
9. Про затвердження Порядку проведення конкурсу на зайняття посад державної служби : постанова Кабінету Міністрів України від 25.03.2016 № 246. Веб – сайт. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/246-2016-%D0%BF#n10> (дата звернення: 25.07.2022).
10. Про прокуратуру : Закон України від 14.10.2014 № 1697 – VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 2-3, ст.12.
11. Про затвердження Регламенту роботи Державної служби фінансового моніторингу України : наказ від 06.10.2020 № 93. Веб – сайт. URL : <https://fiu.gov.ua/assets/userfiles/%D0%AE%D0%A3/%D0%9D%D0%B0%D0%BA%D0%B0%D0%B7%D0%B8/%D0%A0%D0%B5%D0%B3%D0%BB%D0%B0%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82%2093.pdf> (дата звернення : 26.07.2022).
12. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700 – VII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 49, ст.2056.
13. Про затвердження Порядку розроблення посадових інструкцій державних службовців категорій «Б» та «В» : наказ Національного агентства з питань державної служби від 11.09.2019 № 172 – 19. Веб – сайт. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1077-19#Text> (дата звернення : 25.07.2022).
14. Про затвердження Порядку проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців : постанова Кабінету Міністрів України від 25 серпня 2017 року № 640. Веб – сайт. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/640-2017-%D0%BF#Text> (дата звернення: 28.07.2022)